

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobce: **O. V.**, nar. ...., e. č. ...., státní příslušnost Ukrajina, t. č. bytem ....., zastoupeného Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem se sídlem Burešova 615/6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 22. 4. 2015, č. j. OAM-36/ZA-ZA04-K08-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- III. Odměna zástupce žalobce Mgr. Davida Zahumenského, advokáta se sídlem v Brně, Burešova 615/16, se určuje částkou 12 342 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci rozhodnutí z účtu Krajského soudu v Brně.
- IV. Tlumočníci Doc. Ing. Marianně Dražanové, CSc., bytem v B., B. 16, se přiznává odměna za tlumočnický úkon ve výši 350 Kč, která jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou žalobce napadl v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o tom, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

V napadeném rozhodnutí žalovaný shrnul tvrzení, jež uvedl žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13. 1. 2015. Následně žalovaný popsal průběh pohovoru s žalobcem. Při posouzení žádosti žalovaný vycházel především z žalobcem podaných výpovědí a doložených materiálů, dále pak z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině.

S ohledem na to, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl a žalovaný nezjistil žádné skutečnosti naznačující, že by byl v zemi původu pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azyl, nebylo mu možné azyl dle tohoto ustanovení udělit. Ustanovení § 12 písm. b) téhož zákona umožňuje udělení azylu cizinci, jenž má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, nebo by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do země původu. Žalovaný detailně vylíčil situaci na Ukrajině, a přestože uznal, že tamější situace je nestabilní, není možno tuto skutečnost označit za azylově relevantní důvod. Vzhledem k tomu, že ke střetům mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a protivládními ozbrojenci dochází pouze v D. a L. oblasti, takovýto konflikt nepředstavuje ohrožení žalobce. Žalovaný se rovněž vymezoval k žalobcovu strachu z povolání do ukrajinské armády. Ukrajinská branná povinnost je zaměřena na veškeré bojeschopné muže bez ohledu na jejich rasu, národnost atd., proto nemůže být chápána jako pronásledování jednotlivců ze strany ukrajinských státních orgánů. Možnost být povolán do armády tedy také neobstojí jako azylově relevantní důvod, jímž není ani touha žalobce v České republice pracovat. Z těchto důvodů žalovaný žalobci neudělil azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu.

Žádnému z rodinných příslušníků žalobce nebyl udělen v ČR azyl, proto nepřicházelo v úvahu ani udělení azylu dle § 13 zákona o azylu. Žalovaný rovněž neshledal v případě žalobce existenci výjimečných okolností, pro které by bylo „nehumánní“ žalobci azyl neudělit, proto nepřistoupil k udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu.

Závěrem v souladu s § 28 zákona o azylu žalovaný posoudil, zda žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Nebyly nalezeny žádné skutečnosti, pro které by žalobci při návratu na Ukrajinu měla hrozit vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Trest smrti byl v této zemi zrušen v roce 2000. Doplňkovou ochranu lze dále udělit v případě, že by žadatel mohl být reálně a bezprostředně vystaven mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. S ohledem na soustředění ozbrojeného konfliktu pouze do D. a L. oblasti, žalovaný hrozbu takového zacházení v případě žalobce nenašel, a to ani v souvislosti s potencionálním povoláním žalobce do armády, ani v souvislosti s žalobcovým pobytem mimo zemi původu a jeho žádostí o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že žádnému z rodinných příslušníků žalobce nebyla v ČR udělena doplňková ochrana, nebylo možné ji udělit žalobci ani na základě § 14b odst. 1 zákona o azylu.

II. Obsah žaloby a jejího doplnění

Žalobce podal dne 7. 5. 2015 blanketní žalobu, v níž požádal soud o ustanovení zástupce pro soudní řízení. Vzhledem ke splnění podmínek soud žádosti vyhověl. Ustanovený zástupce žalobce žalobu doplnil na základě výzvy soudu. Žalobce namítl, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a vadné, neboť byly dány podmínky pro udělení mezinárodní

ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu, a také podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 téhož zákona. Na odůvodnění svého názoru, že mu měla být udělena doplňková ochrana dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, odkázal žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68, publ. pod. č. 1840/2009 Sb. NSS, dle kterého v případě splnění trojice podmínek pro udělení doplňkové ochrany (země původu žadatele se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, žadatel je civilista, a byl by v souvislosti s konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného násilí), je správní orgán žadateli povinen udělit doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 1 zákona o azylu.

Ukrajina se v současnosti nachází ve velmi nestabilní bezpečnostní situaci, protože je zasažena relativně kontinuálním otevřeným ozbrojeným konfliktem. Civilisti, až na občany sídlící v západních částech státu, jsou v ohrožení života, vystaveni svévolnému násilí kvůli probíhajícím bojům i z důvodu jejich (ukrajinské) národnosti. Nebezpečí nejsou vystaveni pouze obyvatelé příhraničních oblastí, ale všech oblastí s významným podílem obyvatelstva ruské národnosti, což je případ M. oblasti. Při teoretickém návratu do země původu by byl žalobce tomuto nebezpečí vystaven. Žalovaný pochybil při vyhodnocování bezpečnostní situace M. oblasti, když ji posuzoval odděleně od celkového kontextu poměrů na Ukrajině.

Žalobce má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu své ukrajinské národnosti, ze strany ruských ozbrojených sil, případně ze strany ozbrojených ukrajinských občanů hlásících se k ruské národnosti. Splňuje tedy podmínky § 12 písm. b) zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany. Na druhou stranu nenaplnil žádný z důvodů pro neudělení mezinárodní ochrany uvedený v § 15 zákona o azylu, protože na území ČR pobýval legálně a nedopouštěl se protiprávního jednání. Soud by měl zopakovat dokazování provedeného v rámci správního řízení a opětovně posoudit skutkové okolnosti případu. Z těchto důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Uvedl, že žalobce ve své žalobě pouze učinil výčet ustanovení správního řádu a zákona o azylu, v nichž shledává pochybení žalovaného, nicméně bez jejich konkrétního upřesnění. V případě, že žalobce neuvedl specifické skutečnosti či důkazy poukazující na nedostatečnost postupu správního orgánu, nemůže jeho žaloba být úspěšná, jak již dříve rozhodl například Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 9. 2006, č. j. 7 Azs 221/2005. Nedostatek pracovních příležitostí a probíhající ozbrojený konflikt nejsou azylově relevantními důvody. Na Ukrajině je žalobci dostupná účinná ochrana před vážnou újmou ve smyslu čl. 7 odst. 2 směrnice Rady 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), rovněž i možnost vyhledat takovou ochranu v jiné části země, tedy nejsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu. Správní řízení proběhlo v souladu s aktuálními dostupnými informacemi a ustálenou judikaturou, za dodržení zásady materiální pravdy a pravidla formální logiky.

IV. Replika žalobce

V replice ze dne 4. 12. 2015 žalobce upozornil na skutečnost, že žalovaný ve svém vyjádření nereagoval na doplnění žaloby ze dne 14. 9. 2015, jež konkretizovalo žalobní body uvedené v žalobě ze dne 6. 5. 2015. Z tohoto důvodu většinu tvrzení žalovaného lze vyvrátit textem doplnění žaloby. Žalobce odmítl tvrzení žalovaného, že existence ozbrojeného konfliktu není azylově relevantní důvod, s odkazem na znění ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zmínku o nedostatku pracovních příležitostí na Ukrajině žalobce neuvedl jako zásadní důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu.

V. Jednání konané dne 11. 4. 2016

Ve věci proběhlo dne 11. 4. 2016 jednání před Krajským soudem v Brně, na které se dostavili žalobce, jeho právní zástupce, žalovaný a tlumočnice do jazyka ruského. Zástupce žalobce při přednesu žaloby mimo jiné uvedl, že situace žalobce na Ukrajině je problematická z důvodu, že ač má ukrajinskou národnost, narodil se v Rusku. Nebezpečí mu tedy hrozí od obou etnických skupin. Závěrem odkázal na znění písemných podání a navrhl soudu, aby provedl výslech žalobce. Žalovaný setrval na svém stanovisku vyjádřeném v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě.

V rámci jednání byl dán prostor žalobci, aby se ve věci vyjádřil. Žalobce popsal vývoj bezpečnostní situace na Ukrajině, kdy množství informací získává od své manželky, která je původem z Doněcka, kde mají i příbuzné. Navíc jeho žena pracuje pro Červený kříž, setkává se tedy s uprchlíky z válkou zasažených oblastí. Žalobce dále uvedl, že když v minulosti byla u vlády radikální pravice, jeho rodina musela odejít na Sibiř, kvůli čemu se on sám narodil v Rusku. Situace na Ukrajině nejeví známky zlepšení – radikální pravice chce, aby Ukrajina byla jen pro Ukrajince. Žalobce vyjádřil své obavy, že pokud se vrátí na Ukrajinu, tak zanedlouho poté bude nucen jít bojovat. V České republice chce bydlet a pracovat alespoň tak dlouho, dokud válka neskončí; nechce žádnou podporu či úlevy.

Při jednání neproběhlo žádné dokazování, strany v závěrečných návrzích strany zopakovaly již dříve uváděné argumenty.

VI. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a v souladu s § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při posuzování věci soud především vycházel z listin obsažených ve správním spise.

Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce navrhoval zopakování dokazování při jednání a doplnění dokazování svým výsledkem. Tento výslech soud neprovedl, neboť dle jeho názoru by dokazování formou výslechu žalobce bylo nadbytečné; žalobci byl při jednání dán prostor k vyjádření. Soud přezkoumává napadené rozhodnutí s ohledem na právní a skutkový stav v době rozhodnutí správního orgánu a žalobce mohl veškeré relevantní skutečnosti uvést již v průběhu správního řízení. Právní zástupce žalobce při jednání poukázal na prolomení této zásady v azylových věcech s ohledem na novou právní úpravu a na povinnost soudů brát v potaz i skutečnosti nastalé po rozhodnutí správního orgánu.

Dle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „směrnice 2013/32/EU“) mají mít žadatelé o mezinárodní ochranu právo, aby účinný opravný prostředek před soudem, mimo jiné proti rozhodnutí o jejich žádosti o mezinárodní ochranu, obsahoval úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně.

Dle čl. 52 odst. 1 směrnice 2013/32/EU použijí členské státy právní a správní předpisy podle čl. 51 odst. 1 u žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015 a u řízení o odnětí statusu mezinárodní ochrany zahájených po 20. 7. 2015 nebo u žádostí o mezinárodní ochranu podaných a u řízení o odnětí statusu mezinárodní ochrany zahájených před tímto datem. Žádosti podané do 20. 7. 2015 a řízení o odnětí postavení uprchlíka zahájená do 20. 7. 2015 se řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice Rady 2005/85/ES o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka.

Článek 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU nebyl do českého právního řádu transponován, soud tedy po uplynutí lhůty pro transpozici (dne 20. 7. 2015) musí vycházet přímo z uvedeného ustanovení, které splňuje podmínky pro to, aby mělo ve prospěch jednotlivce přímý účinek (obdobně rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2015, č. j. 45 Az 30/2014-57). Soud tedy přisvědčil pravdivosti tvrzení právního zástupce žalobce, avšak dospěl k závěru, že v dané věci je nerelevantní. Soud vzal v potaz, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 13. 1. 2015. Dle přechodného ustanovení čl. 52 odst. 1 směrnice 2013/32/EU se na jeho věc nemůže aplikovat tato směrnice, logicky tedy ani její čl. 46 odst. 3. I v případě, že by se přímý účinek tohoto článku v daném případě uplatnil, Nejvyšší správní soud judikoval ve svém rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32, že v tomto kontextu je možné uplatňovat nové skutečnosti pouze v případě, že je žadatel nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem. V rámci správního řízení byl s žalobcem veden pohovor. Soud tedy shledal, že to, co by žalobce uváděl při výslechu před soudem, mohl uvést již v průběhu pohovoru před správním orgánem.

Na základě stejné úvahy se soud nezabýval námitkami žalobce, že mu v zemi původu hrozí nebezpečí z důvodu jeho ukrajinské národnosti a místa narození v Rusku. Žalobce tato tvrzení uvedl ve svých písemných podáních směřovaných soudu a při jednání dne 11. 4. 2016. Žalovaný se ani v rámci písemného vyjádření, ani při ústním jednání k těmto skutečnostem nevymezoval. Soud zde musí konstatovat, že po prostudování správního spisu zjistil, že žalobce tato tvrzení nezmínil nikdy v průběhu správního řízení a správní orgán je tady nemohl při svém rozhodování vzít v potaz. Pochybení je zde tedy na straně žalobce, protože se jednalo o skutečnosti, které mohl a měl sdělit v rámci správního řízení.

Žalobce požadoval zopakování dokazování, co se týče dokumentů, na nichž žalovaný postavil své rozhodnutí. Soud tedy při jednání dne 11. 4. 2016 dal zástupci žalobce možnost se vyjádřit, s čím konkrétně v těchto dokumentech nebo při jejich interpretaci nesouhlasí. Ten uvedl, že účelem opakovaného dokazování mělo být, aby si soud vytvořil vlastní úsudek na věc a okolnosti případu zhodnotil sám, protože žalovaný v tomto pochybil. Žádný konkrétní údaj ovšem nerozporoval. Žalovaný k tomu uvedl, že použité zdroje jsou objektivní

a pravidelně aktualizované, proto žalobcem navrhovaný postup považoval za bezpředmětný. S ohledem na to, že žalobce nerozporoval žádné specifické údaje v dokumentech, soud se ztotožnil s názorem žalovaného a ve věci dokazování neprováděl. Důkazní návrhy žalobce zamítl.

Na základě údajů ze správního spisu soud vycházel z následujícího skutkového stavu. Žalobce podal dne 13. 1. 2015 žádost o mezinárodní ochranu, přičemž téhož dne s ním byl veden pohovor. Z těchto zdrojů vyplývá, že žalobce není členem politické strany, ani jiné organizace, vojenskou službu vykonal v letech 1981 – 1983, umí mluvit rusky a ukrajinsky. Na Ukrajině naposledy žil ve městě P. v M. oblasti, kde vlastní byt a pozemek a kde dosud žije jeho manželka. Do ČR přicestoval v roce 2009 na základě pracovního víza a i nadále by zde chtěl žít a pracovat. O mezinárodní ochranu požádal kvůli mobilizaci na Ukrajině, přičemž se obával, že v případě jeho návratu do země původu bude povolán a bude muset jít bojovat mimo jiné i proti svým příbuzným, kteří žijí v Doněcku. V této souvislosti vyjádřil svůj strach o vlastní život. V průběhu pohovoru označil, ve shodě s tím, co uvedl v žádosti, jako jeden z důvodů pro podání žádosti o azyl neprodloužení jeho dlouhodobého pobytu na území ČR, jehož okolnosti popsal. Zprávy ohledně dění na Ukrajině mu poskytuje manželka, a on sám by chtěl, aby spolu se synem opustila město, přestože se tam zatím nestřílí. Synovi již zaplatili v ČR koleje a kurzy češtiny, aby zde mohl pokračovat ve svých vysokoškolských studiích. Žalobce též sdělil, že pokud by na Ukrajině válka nebyla, stejně by se tam vrátit nechtěl.

Žalovaný při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu vycházel z informací Ministerstva zahraničních věcí ze dne 29. 5. 2014, č. j. 98525/2014-LPTP, a ze dne 1. 8. 2014, č. j. 110105/2014-LPTP, ze Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 19. 9. 2014, o stavu lidských práv na Ukrajině (období 21. 11. 2013 až 5. 9. 2014), z Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 15. 1. 2015, ze Zprávy Freedom House, Ukrajina, leden 2015, a z Infobanky ČTK, „Země světa, Ukrajina“, ve znění aktuálním k 21. 4. 2015. S těmito materiály byl žalobce seznámen a byla mu dána možnost se k nim vyjádřit.

Co se týče vlastního neudělení mezinárodní ochrany ve formě azylu či doplňkové ochrany, soud se plně ztotožnil s právním názorem žalovaného. Nebylo shledáno žádné pochybení v jeho postupu. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí důkladně věnoval případu žalobce, svá tvrzení o stavu bezpečnostní situace na Ukrajině podložil materiály, které ji detailně dokumentují. Vzal rovněž v potaz konkrétní okolnosti případu žalobce. Ze správního spisu i tvrzení žalobce vyplývá, že by se při návratu na Ukrajinu vracel do M. oblasti. Tato oblast je, s ohledem na její vzdálenost od zhoršené bezpečnostní situace na poloostrovu Krym a v D. a L. oblasti, považována za klidnou. Ani sám žalobce netvrdil, že by byla M. oblast pro své obyvatele nebezpečná, naopak uvedl, že jeho žena pomáhá uprchlíkům ze zasažených oblastí, kteří tedy do M. oblasti utíkají za bezpečím. Soud tedy nesouhlasí s žalobcem, že by závěry žalovaného ohledně bezpečnosti M. oblasti byly nepřesné.

K žalobní námitce o nesprávném vyhodnocení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, uvádí soud následující. Tvrzení, že v případě návratu žadatele do země původu mu hrozí nástup vojenské služby a s tím i nástup na frontovou linii, kde probíhají tvrdé boje, nenaplnuje zákonné podmínky pro poskytnutí azylu či doplňkové ochrany. Žalobce především netvrdil žádné důvody, které by mohly znamenat překážku jeho působení v ukrajinské armádě spočívající v jeho politickém angažmá, náboženském přesvědčení či zdravotním stavu. Žalobcovy důvody jsou dány zejména obavami o jeho život v případě působení armádě

a nevolí potencionálně bojovat proti svým příbuzným v zasažených oblastech. Žalovaný se k těmto námitkám důkladně a přezkoumatelně vyjádřil v napadeném rozhodnutí, když uvedl, že se nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-19 odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.

Soud k tomu dodává, že je třeba vycházet z toho, že v první řadě na Ukrajině neprobíhá v pravém slova smyslu válečný konflikt, nýbrž lokální, spíše izolovaný konflikt probíhající na východní části Ukrajiny (D. a L. oblast), přičemž jeho intenzita i v těchto dotčených oblastech výrazně kolísá (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 70/2015-35). K tomu lze dále poznamenat, že z hlediska doplňkové ochrany cizince může hrát roli pouze ohrožení jeho osoby v zemi původu coby civilisty, nikoliv však potenciálního kombatantha, jímž by se po svém povolání do ukrajinské armády z pohledu mezinárodního práva stal (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68). Jak již soud uvedl výše, vzhledem k postavení zasažených oblastí vůči M. oblasti, není podle soudu dána ani obava o jeho možné ohrožení jako civilisty.

Závěrem soud dodává, že z jednání žalobce je zjevné, že jeho žádost o mezinárodní ochranu byla motivována skončením jeho legálního pobytu na území České republiky. Soudu se jeví, že v případě, že by bylo žalobcově poslední žádosti o prodloužení pobytu vyhověno, o mezinárodní ochranu by nežádal. Žalobce jako cizinec na území ČR má primárně využívat institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Ochrana zajišťovaná zákonem o azylu není v postavení alternativy legalizace pobytu cizince na území ČR, který porušil své povinnosti dle zákona o pobytu cizinců. Azyl a doplňková ochrana jsou specifickými instituty, jejichž udělení je spjato se splněním pečlivě hodnocených podmínek, které ovšem žalobce nesplnil. Mezinárodní ochrana nebyla udělena v souladu se zákonem i současnou judikaturou, žalovaný tedy při svém rozhodování nepochybil.

VII. Závěr a náklady řízení

Krajský soud v Brně tedy shledal žalobní námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Žalobci, splňujícím podmínky pro osvobození od placení soudních poplatků, ustanovil soud zástupcem advokáta. Hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát, v případě, že je advokát plátcem DPH, zvyšuje se tato částka o částku

odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny a náhrad odvést podle zvláštního předpisu (§ 35 odst. 8 s. ř. s.).

Soud přiznal odměnu ustanovenému advokátovi za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, jedno písemné podání, účast při jednání před soudem) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) § 11 odst. 1 písm. a), d), g), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 276/2006 Sb., v platném znění po 3 100 Kč a 3x režijní paušál dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky po 300 Kč, což je dohromady 10 200 Kč. Dále DPH ve výši 21 %, neboť advokát je plátcem DPH, což bylo doloženo fotokopii rozhodnutí o registraci ze dne 14. 3. 2014 vystaveného Finančním úřadem pro Jihomoravský kraj. Celková výše nákladů řízení činící 12 342 Kč bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně po právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Davida Zahumenského a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

V souladu s § 59 odst. 2 s. ř. s. byla tlumočnicka za jednu hodinu tlumočení u jednání soudu dne 11. 4. 2016 přiznána odměna ve výši 350 Kč (§ 17 odst. 1 položka 1 vyhlášky č. 37/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů), která jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. dubna 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková